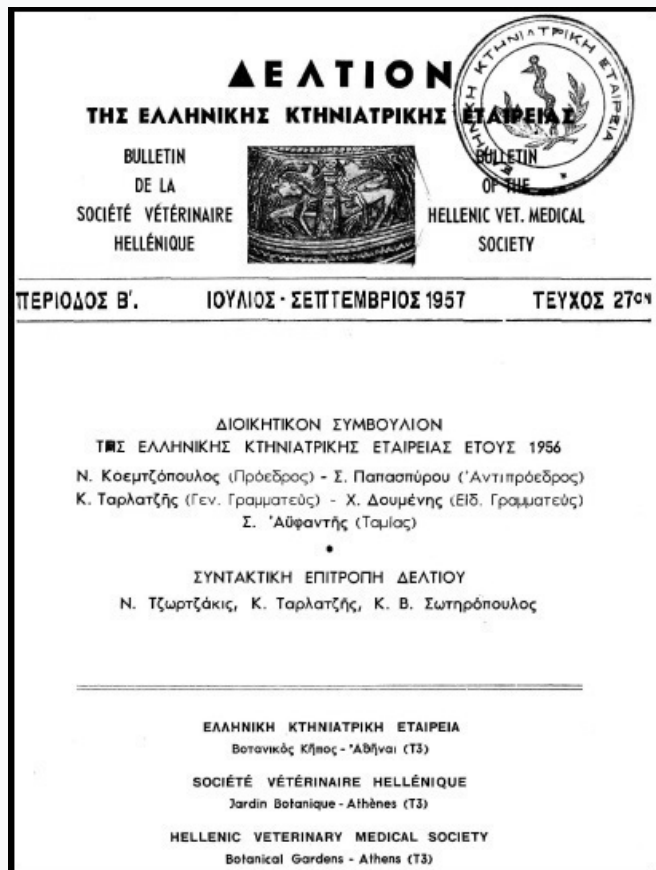


Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 8, No 3 (1957)



Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17712](https://doi.org/10.12681/jhvms.17712)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία



This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1957). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 8(3), 135–140.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17712>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

FALK F. & CAMY M. : Κλινική και μικροβιολογική μελέτη δύο περιπτώσεων ύπεροξείας μαστίτιδος όφειλομένης εις τόν βάκιλλον του Friedländer. (*Klebsiella pneumoniae*). (Étude clinique et bacteriologique de deux cas de Mammite suraigüe à bacille de Friedländer). Rec. Med. Vet. CXXXIII 1957, No 3, 163-167.

Ο συγγραφεύς περιγράφει δύο περιπτώσεις μαστιτίδων όφειλομένων εις τόν βάκιλλον του Friedländer, αίτινες έξεδηλώθησαν άποτόμως εις άγέλην άγελάδων τέσσαρας έβδομάδας μετά τόν τοκετόν. Αί μαστίτιδες ένεφανίσθησαν αίφνιδίως μετά γενικών συμπτωμάτων σηψαιμίας άνευ προδρομών τοιούτων, άπολήξασαι συντομώτατα εις έντονον καταβολήν θρόψεως.

Θεραπεία διά στρεπτομυκίνης, χρυσομυκίνης και σουλφοναμιδών, ούδέν απέδωσεν.

Κατά τήν έργαστηριακήν έξέτασιν εύρέθη ότι ό άπομονωθεις βάκιλλος του Friedländer ήτο εύαίσθητος εις τήν χλωρομυκητινήν και τήν τετραμυκίνην *in vitro*.

Έν τούτοις ή έπιχειρηθεισα θεραπεία διά δύο γραμμαρίων χλωρομυκητινης και δύο γραμμαρίων τετραμυκίνης ένδοφλεβίως ούδέν άποιέλεσμα έσχεν.

Άπεναντίας, ή άκόλουθος θεραπεία, δι' ένδοφλεβίου έγχύσεως ένός και ήμίσεος λίτρον αίματος άγελάδος περιέχοντος 20 c.c. κιτρικού νατρίου 10 % μετά τήν χορήγησιν 20 c.c. Cardiazol ύπήρξεν άποτελεσματική.

Ήδη τήν έπαύριον τά παρατηρηθέντα άποτελέσματα βελτιώσεως ήσαν καταπληκτικά και εις τās δύο περιπτώσεις. Α.Π.

PILET CH. et FONTAINE M. : Αί κινητικαί διαταραχαί εις τήν παθολογίαν τών πτηνών. (Les troubles locomoteurs en pathologie aviaire). Rec. Med. Vet. CXXXIII 1957, No 1, 24-35.

Οί συγγραφείς έν τή περιληπτική μελέτη αυτών δίδουν συνθετικώς ένα άρκετά άσφαλή κώδικα διαγνώσεως τών περισσοτέρων νόσων τών πτηνών βάσει του πλέον χαρακτηριστικού ως και άπλου σημείου υπερ είναι

αἱ κινητικαὶ διαταραχαὶ τῶν πτηνῶν (χωλότητες). Τοιουτοτρόπως ἀντιμετωπίζουσι πολλὰς περιπτώσεις καὶ πολλὰς κατηγορίας χωλοτήτων ταχείας ἢ βραδείας ἐξελίξεως μετὰ ἐμφανῶν βλαβῶν ἢ μὴ εἰς τὰ μέλη, τόσον εἰς τοὺς νεοσσοὺς ὅσον καὶ εἰς τὰς ὄρνιθας. Γενικῶς ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ πολὺτιμον βοήθημα εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν παθολογίαν τῶν πτηνῶν.

A. Π.

MORAILLON P. : Ἀποβολὴ τῶν προβάτων ὀφειλομένη εἰς ἰόν.
(Avortement à virus de la brebis). Rec. Med. Vet. CXXXIII,
1957, No 7, 379-389.

Πρόκειται περὶ λοιμώδους μεταδοτικῆς νόσου ὀφειλομένης εἰς ἰόν τῆς ομάδος ψιττακώσεως - λεμφοκοκκιοματώσεως ἢ νεο - ρικετσιώσεως χαρακτηριστικῆς κλινικῶς ἀπὸ ἀποβολῆν κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας τῆς κυήσεως ἢ ἀπὸ πρόωρον τοκετόν.

Κατὰ τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα τοῦ 1956-1957 ἐσημειώθησαν πέντε ἐνζωοτιαὶ ἀποβολῆς ὀφειλόμεναι εἰς ἰόν, εἰς πρόβατα διαφόρων φυλῶν καὶ εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Γαλλίας.

Αἱ ὀρολογικαὶ ἐξετάσεις διὰ βρουκέλλωσιν, σαλμονέλλωσιν καὶ δονακίωσιν ἀπέβησαν ἀρνητικαί, ἐνῶ ἡ διὰ Machiavelo χρῶσις ἐπιχρισμάτων μητρικοῦ ἐκκρίματος ἀπέδειξαν τὴν ὕπαρξιν πολυαριθμῶν στοιχειωδῶν σωματίων τῆς ομάδος ψιττακώσεως. Ἡ θεραπεία τῶν ἐγκύων προβάτων διὰ τῆς τετραμυκίνης ἀπὸ τῆς κολπικῆς ὁδοῦ ἀπέδωκεν ἐνθαρρυντικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπεχείρησεν ἐμβολιασμόν, συμφώνως πρὸς τὰ κατὰ Stamp δεδομένα, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἀνακοινωθῆ ἔν καιρῷ.

A. Π.

CHEVÉ J., GAUTHIER J., GUILLO B., PAREZ M. : Ἐργαστηριακαὶ μέθοδοι καὶ τεχνικαὶ ἐφαρμοσίμοι εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς βοείου δονακίωσεως. (Methodes et techniques de laboratoire applicables au diagnostic de la vibriose bovine). Rec. Med. Vet. CXXXIII, No 4, 1957, 197-217.

Εἰς τὴν πολυσέλιδον καὶ ἀξιόλογον μελέτην των οἱ συγγραφεῖς δίδουσι μίαν πλήρη εἰκόνα ὄλων τῶν ὀρολογικῶν καὶ μικροβιολογικῶν μεθόδων διὰ τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ *Vibrio fetus*. Προτιμοῦν διὰ τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ μικροβίου τὸ θρεπτικὸν ὑπόστρωμα τοῦ Florent περιέχον πράσινον λάμπον, ἢ καλλιέργεια ὁμοῦ δέον νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἕως ὅτου ἀπομονωθῆ τὸ μικρόβιον εἰς καθαρὰν κατάστασιν.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς μεθόδου τῆς παρθένου μοσχίδος, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς δονακιώσεως εἰς τὸν ταῦρον, κρίνεται ἀντιοικονομικὴ καὶ βραδυτάτη ἐνῶ θεωρεῖται ὡς καλλιτέρα μέθοδος ἢ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀπομόνωσις τοῦ μικροβίου ἀπὸ παθολογικὰ ὑλικά τῆς πόσθη; τοῦ ταύρου. Εἰς τὴν ἀγελάδα, θεωροῦν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς βλενοσυγκολήσεως εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς ὀρροσυγκολήσεως. Ἡ θετικότης τῆς ἀντιδράσεως εἶναι πρόωρος καὶ μεγαλυτέρας διαρκείας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀμφιβόλων ἀντιδράσεων εἶναι μικρότερος.

Λόγω τῶν μεγάλων ἀντιγονικῶν διαφορῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιεῖται ἀντιγόνον ἀπὸ πολλὰ στελέχη μικροβίων καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατὸν αἱ ὀρρολογικαὶ ἀντιδράσεις νὰ συνοδεύονται ἀπὸ καλλιέργειαν καὶ ἀπομόνωσιν τοῦ μικροβίου ἀπὸ τὴν κολπικὴν βλένναν, τοὺς ἐμβρυικοὺς ἴστους καὶ τὰς χοριακὰς λάχνας. Πάντως, πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ κλινικὰ δεδομένα.

A. Π.

PUCCHINI V., LO MUZIO F., GIANUBILO G.: **Ἐλεγχος ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου εἰδικοῦ ἐπὶ τῆς πυροπλάσμωσης προϊόντος: τοῦ «Babesan»** (Controllo di un altro prodotto specifico contro le piroplassmose: il Babesan). *Veterinaria Italiana*, N. 6, 1956, pp. 496-501).

Οἱ συγγραφεῖς, ἐδοκίμασαν διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἰταλίᾳ τὸ «Babesan», ἐναντίον τῶν πυροπλάσμωσεων τῶν ἀγελάδων, ἵππων, προβάτων καὶ κυρίως χοίρων, παρατηρήσαντες θαυμασίας θεραπευτικὰς ιδιότητες τοῦ προϊόντος τούτου, ἐφ' ὅλων τῶν ὑποβληθέντων εἰς θεραπείαν ζώων. Ἡ τοξικότης του ὑπῆρξεν σχεδὸν ἀνύπαρκτος εἰς τὰς καθωρισμένας δόσεις. Εἰς τὰς περιπτώσεις ἐμφανίσεως τοξικῶν φαινομένων ἡ ὑγεία ἀπεκατεστάθη διὰ χορηγήσεως καρδιοτονωτικῶν.

I. Δ. Δ.

MARTINI I.: **Ἡ νόσος «blue-tongue» ἐν Εὐρώπῃ.** (Il blue-tongue in Europa). *Veterinaria Italiana*, N. 1, 1957, pp. 71-75.

Πρόκειται περὶ μεταδοτικῆς ἀσθενείας τῶν προβάτων, ὀφειλομένης εἰς ἰόν. Μέχρι σήμερον παρετηρήθη, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὰς Η.Π.Α., τὴν Κύπρον καὶ τελευταίως τὴν Ἰσπανίαν. Ὡς γνωστὸν, βασικὸς ξενιστὴς τῆς παθήσεως εἶναι ὠρισμένα αἱματοφάγα ἔντομα, τὰ ὁποῖα μεταδίδουν τὴν ἀσθένειαν διὰ τοῦ δήγματος.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα ἐμφανιζόμενα μετὰ δεκαήμερον ἀπὸ τῆς μόλυνσεως εἶναι: πυρετὸς 41,5° C., ἀνορεξία, ὑπαιμία, οἴδημα τῶν χειλέων καὶ τῆς ῥινόσ, πυώδης κατάρρους ῥινόσ, καὶ κυρίως ἐμφάνισις χαλόκτητος λίαν ὀδυνηρᾶς συνοδευομένης ὑπὸ ὑψηλῆς θερμοκρασίας τῆς στε-

φάνης τῶν δακτύλων. Ἀργότερον, παρουσιάζονται οἰδήματα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου, αἱμορραγίαι, διάρροια καὶ τελικῶς ἐπέρχεται ὁ θάνατος. Ἡ θνησιμότης εἶναι ὑψηλή, 40—90 % τῶν νοσούντων προβάτων.

Κατὰ τὴν νεκροψίαν, τὸ χαρακτηριστικώτερον γνώρισμα τῆς ἀσθενείας εἶναι ἡ κυανὴ χροιά τῆς γλώσσης, τὰ ἔλκη τῆς στοματικῆς κοιλότητος, τοῦ στομάχου καὶ τοῦ ἐντέρου, ἡ κερατο-ἐπιπεφυκίτις, τὸ πνευμονικὸν οἴδημα, καὶ ἡ ἰσχυρὰ συμφόρησις τῆς κ ε ρ α τ ο γ ὄ ν ο υ μεμβράνης τῶν δακτύλων.

Οὐδενμία σύγχευσις δύναται νὰ γίνῃ μὲ τὸν ἀφθώδη πυρετόν, διότι ἀπουσιάζουν αἱ ἀφθαι καὶ δὲν παρουσιάζει ἀλλοιώσεις παρὰ μόνον τῆς κερατογόνου, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τοὺς μαλακοὺς ἰστούς, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν ἀφθώδην.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεραπείαν οὐδὲν προῖον (κινίνη, σουλφαμίδαι, ἀντιβιοτικά) ἔδωσεν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ blue - tongue, γίνεται διὰ τῆς σφαγῆς τῶν προσβεβλημένων ζώων.

I.Δ.Α.

PEGREFFI G. : Ἡ ἥπατικὴ διστομάτωσις ὀφειλομένη εἰς τὸ «*dicrocoelium dendriticum*». La distomatosi epatica da *dicrocoelium dendriticum*) Veterinaria Italiana No 2, 1957, pp. 123-135.

Ἐν ἀρχῇ, περιγράφεται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ μορφολογία τοῦ παρασίτου «*dicrocoelium dendriticum*», αἰτίου μιᾶς τῶν διστοματώσεων, ὡς καὶ ἡ παθογένεια, ὁ τρόπος μεταδόσεώς του, καὶ αἱ ἀνατομοπαθολογικαὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὰ μηρυκαστικά καὶ ἰδιαιτέρως τὰ πρόβατα.

Εἶτα ἐκτίθενται αἱ προσωπικαὶ παρατηρήσεις, ἐπὶ τῆς διστοματώσεως τῆς παρουσιαζομένης εἰς τὴν Σαρδηνίαν ὅπου αὕτη ἐμφανίζεται ὑπὸ τὴν καθαρὰν μορφήν τῆς παρασιτώσεως, ὀφειλομένης εἰς τὸ «*dicr. dendriticum*» καὶ σπανίως ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν «*Fasciola hepatica*» Ἡ διστομάτωσις αὕτη προσβάλλει τὰ ζῶα, συνήθως κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, προκαλοῦσα τεραστίας ἀπωλείας (80-95 %).

Τὰ κλινικὰ συμπτώματα : ἀδυναμία, ἀναιμία, δύσπνοια, παράλυσις, διάρροια, ἴκτερος καὶ θάνατος τῶν προσβεβληθέντων ζώων. Εἰς τὴν νεκροψίαν παρουσιάζουν περιτονίτιδα, ἥπαρ ὑπερτροφικὸν μετὰ κυανῶν κηλίδων, περιέχον μέγαν ἀριθμὸν παρασίτων (2000 - 3000). Ἡ ἀνεύρεσις διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν παρασίτων τούτων εἶναι δυσκολωτάτη λόγῳ τοῦ μικροῦ τῶν μεγέθους. Εἰς τὴν ὑπογνάθιον χώραν δὲν ἐμφανίζονται ποτὲ οἰδήματα, πρᾶγμα σὺνήθες κυρίως κατὰ τὴν διστομάτωσιν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν «*Fasciola hepatica*».

Ἡ θεραπεία ἐνεργεῖται μὲ θαναμάσια ἀποτελέσματα διὰ τῆς χορηγί-

σεως ἑξαχλωροαιθανίου εἰς δύο δόσεις τῶν 6-7 γρ. ἑκάστη, εἰς διάστημα 7 ἡμερῶν ἢ μία τῆς ἄλλης, καὶ τετραχλωριούχου ἀνθρακος, εἰς ποσότητα 1 cc., 7 ἡμέρας ἀπὸ τῆς δευτέρας δόσεως τοῦ ἑξαχλωροαιθανίου.

Προφυλακτικὰ μέτρα λαμβάνονται, κατὰ τὸν συγγραφέα, διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν ἐνδιαμέσων ξενιστῶν φορέων τοῦ παρασίτου, δηλ. μαλακίων τινῶν καὶ κυρίως τῶν μυρμηκῶν. I.Δ.Α.

MURA D. : Μεταδοτικὴ μαστίτις τῶν ἀμνάδων ὀφειλομένη εἰς τὸν στρεπτόκοκκον agalactiae. (Su di una nuova forma di mastite infettiva - contagiosa delle pecore causata dallo streptococcus agalactiae). Veterinaria Italiana, 1957, pp. 417-429.

Ὁ συγγραφεὺς, ἀναφέρει μίαν νέαν μορφήν μεταδοτικῆς μαστίτιδος, ὀφειλομένης εἰς τὸν στρεπτόκοκκον agalactiae (ὁμάς Β), ὡς ἀπέδειξαν αἱ εἰδικαὶ πρὸς τοῦτο καλλιέργειαι, εὑρεθείσας διὰ πρῶτην φοράν ὑπὸ τοῦ ἴδιου εἰς τὴν Σαρδηνίαν.

Ἡ πειραματικὴ ἀναμετάδοσις τῆς νόσου ἐπὶ ἀμνάδων ἀπέβη θετική.

Ἡ πρόληψις πραγματοποιεῖται διὰ τῆς χρήσεως ἐνὸς ἀντιστρεπτοκοκκικοῦ φορομολούχου αὐτεμβολίου (εἰς τὰ προσβεβλημένα ποίμνια) ἢ ἐνὸς πολυδυνάμου ἀντιστρεπτοκοκκικοῦ φορομολούχου ἐμβολίου, (εἰς τὰ ὑγιῆ ποίμνια), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τοῦ ἀμέσου ἐμβολιασμοῦ. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικά. I.Δ.Α.

BENITO M., BORREL A. J. : Νεωτέρα μελέτη ἐπὶ τοῦ παθογόνου αἰτίου τῆς «νόσου τῶν ἀποστημάτων τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγός». (Nouvelle étude sur l'agent causal de la «maladie des abcès du mouton et de la chèvre»). Revue Méd. Vét. Lyon-Toulouse, Vol. CVIII, 1957, 101-117.

Εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην ταύτην μελέτην των, οἱ συγγραφεῖς παρατηροῦν ὅτι ὁ μικροκόκκος ὁ προκαλῶν τὴν «νόσον τῶν ἀποστημάτων τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν» εἶναι εἶδος τι μικροκόκκον ἐντελῶς καθορισμένου καὶ διαφορετικοῦ τῶν ἄλλων παθογόνων μικροκόκκων. Ἀποκληθεῖς «μικροκόκκος ὁ πυογόνος τοῦ προβάτου» (*Micrococcus pyogenes ovis*), διεπιστώθη ὅτι δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς χαρακτηριστικὰς δοκιμασίας ταυτοποιήσεως τῶν ἄλλων μικροκόκκων, ἀποτελῶν οὕτω κεχωρισμένον καὶ αὐτόνομον εἶδος.

Ἡ προκαλουμένη ὑπ' αὐτοῦ ἀσθένεια εἶναι μεγαλυτέρας συχνότητος ἀπὸ τὰς προκαλουμένας τοιαύτας ὑπὸ τοῦ κορυνοβακτηριδίου τοῦ Preis - Nocard καὶ τῶν ἄλλων πυογόνων μικροβίων τῶν προβάτων. Ἀπὸ

τοῦ γέλους τοῦ 1953, οἱ ἐρευνηταὶ ἀπεμόνωσαν 18 φορὰς τὸν ἀνωτέρω μικρόκοκκον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνυπῆρχον εἰς 3 περιπτώσεις τὸ κορυνοβακτηρίδιον Preiz-Nocard, εἰς μίαν τὸ κορυνοβακτηρίδιον τὸ πυογόνον καὶ εἰς ἑτέρας τρεῖς ἄλλος τις μικρόκοκκος.

Ἐν κατακλείδι οἱ συγγραφεῖς ἐκφράζουσι τὴν εὐχὴν ὅπως δοθῇ ἰδιαιτέρα προσοχὴ ὑπὸ τῶν ἐρευνητῶν τοῦ θέματος τούτου, ἵνα μὴ συγχέωνται τὰ ἀποστήματα ταῦτα μὲ ἐκεῖνα τὰ προκαλούμενα ὑπὸ ἄλλων μικροοργανισμῶν.

A. Π.

FLORIO R, COTTÉREAU PH., LONCEINT M., FLOCHON G. :

Ἡ θεραπεία τῶν γαστριτίδων καὶ γαστροπεριτονιτίδων τῶν βοοειδῶν. (Traitement médical des reticulites et reticuloperitonites des Bovins). Revue Méd. Vét. Lyon - Toulouse, Vol. CVIII, 1957, 45-49.

Οἱ συγγραφεῖς συγκρίνουσι τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις θεραπείας τῶν γαστριτίδων (κεχυφάλου) καὶ γαστροπεριτονιτίδων τῶν βοοειδῶν, τῶν ὀφειλομένων εἰς ξένον σῶμα, μὲ τὰς νέας φυσιοπαθολογικὰς καὶ θεραπευτικὰς θεωρίας.

Αἱ πρῶται αὗται συνίσταντο εἰς : 1) τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀσθενοῦς ζώου εἰς τὸ σφαγεῖον, 2) τὴν ἐφαρμογὴν τῆς γαστροτομίας, μεθόδου ἀρκετὰ δυσκόλου πολυδαπάνου καὶ λίαν ἐπιφαλοῦς λόγῳ τῶν γνωστῶν συνθηκῶν τῆς κτηνιατρικῆς ἐξασκήσεως ἐν ὑπαίθρῳ καὶ 3) τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ξένου σώματος διὰ μαγνητικοῦ ὄργάνου μεθόδου θειματικῆς μὲν πλὴν ὅμως ἐλάχιστα ἀποτελεσματικῆς.

Αἱ νεώτεραι ἀντιλήψεις, περιγραφόμεναι ἐν ἐκτάσει καὶ βασιζόμεναι ἐπὶ τῶν κατωτέρω χημιοθεραπευτικῶν μεθόδων ἔσχον, κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, ἄριστα ἀποτελέσματα :

1) Ἀπόλυτος νηστεία ἡμερῶν τινῶν, μὲ σκοπὸν τὴν ἐλάττωσιν εἰς τὸ ἐλάχιστον τῆς κινητικότητος τῶν στομαχικῶν σάκκων καὶ τὴν πρόληψιν τῆς ὑπερφορτώσεως τῶν στομάχων καὶ τῆς προοδευτικῆς κινήσεως τοῦ ξένου σώματος.

2) Ἀνύψωσις τοῦ ἐμπροσθίου διπόδου τοῦ ζώου, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀκινήσεως τοῦ ξένου σώματος, καὶ

3) Ἐπάλλειψις δι' ἐλαφροῦ ἐκδορίου, σουλφοναμιδοθεραπεία καὶ χρῆσις ἀντιβιοτικῶν τοπικῶς.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω θεραπευτικῆς ἀγωγῆς τὸ ξένον σῶμα ἐγκλείεται ἐντὸς μιᾶς φλεγμονώδους μάζης, ἣτις ἐμποδίζει τὴν περαιτέρω μετακίνησιν τούτου καὶ σὺν τῇ παρῳδῳ τοῦ χρόνου ἢ ἴασις εἶναι πλήρης.

A. Π.

STARON T. καὶ VICARD A. : Παθογονία καὶ θεραπεία τῆς παροξυστικῆς μυοσφαιρινουρίας τοῦ ἵππου. *Revue de Pathologie Comparée et de Physiologie Clinique* 1957, 685, 270 - 278.

Ἡ νόσος ἀποδίδεται εἰς ἐνζυμωτικήν διαταραχήν μεταβολισμοῦ τῶν γλυκιδῶν - λιπιδῶν καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν ἀναστολήν τῆς ἐνεργείας τῆς σύξινο - ὀξειδάσης (Succino - Oxydase), ρυθμιζούσης τὸν μεταβολισμὸν τῶν ὑδατανθράκων καὶ συμβαλλούσης εἰς τὴν ὀξειδωσιν τῶν λιπαρῶν ὀξέων, μὲ συνέπειαν τὴν συσσώρευσιν γλυκόζης, λακτικοῦ ὀξέος, ἐλευθέρων φωσφορικῶν ἀλάτων, ἐκ τῆς ἀναστολῆς τοῦ μεταβολισμοῦ τῶν γλυκιδῶν, τὴν αὔξησιν τῶν ὀξονικῶν σωμάτων καὶ τοῦ β-ὑδροξυβουτυρικοῦ ὀξέος. Ἡ τελευταία ταῦτα ἐνέχονται, κατὰ τοὺς συγγραφεῖς, εἰς τὴν πρόκλησιν τῶν βλαβῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ ζῴου, ἐὰν δὲν λάβει χώραν ἔγκαιρος ἐπέμβασις.

Δὲν πρόκειται κατ' ἀκολουθίαν περὶ ἀνεπαρκοῦς ὀξυγονώσεως — ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ὑφισταμένης θεωρίας ἐν ἰσχύϊ—ἐνεκα ἀνεπαρκοῦς κυκλοφορίας λόγῳ ψύξεως, ἀλλὰ περὶ ἀδυναμίας καθηλώσεως καὶ χρησιμοποίησεως τοῦ ὑπάρχοντος ὀξυγόνου. Αὕτη εἶναι καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν τὸ φλεβικὸν αἷμα παρουσιάζει, κατὰ τὴν αἰμοσφαιρινουρικὴν κρίσιν, ἐρυθρᾶν, οἰνοεῖ ἀρτηριακὴν, χροιάν, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι τὸ ὑπάρχον ἄφθονον ὀξυγόνον δὲν ἔχει καθηλωθῆ καὶ χρησιμοποιηθῆ ὑπὸ τῶν ἰστών, λόγῳ, ἀναστολῆς τῶν ὀξειδώσεων. Ὡς ἀνασταλτικὸν τοῦ ὀξειδωτικοῦ ἐνζύμου σύξινο-ὀξειδάση φέρεται τὸ μαλονικὸν ἀσβέστιον τῆς βρώμης καὶ τῆς μελάσης προελεύσεως τεύτλων.

Ἐγένετο πειραματικὴ ἀναπαραγωγή τῆς νόσου εἰς κύνας διὰ τῆς χρησιμοποίησεως ἀνοσταλτικῶν τῆς σύξινο-ὀξειδάσης, ὅπως εἶναι τὰ Malonate de Na, Acide Oxaloacetique, Acetylacetate de Na, ἐνιέμενα ἐνδοπεριτοναϊκῶς.

Θεραπευτικῶς ἐχρησιμοποίησαν οἱ συγγραφεῖς λομιδίνη (πενταμιδίνη), ἐνδοφλεβίως, εἰς τὴν δόσιν τοῦ 1 γραμ., μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐντὸς 2-3 ὥρῶν ἴασιν. Ἡ λομιδίνη φέρεται ὡς δεσμεύουσα καὶ ἐξουδετεροῦσα τὰ κετονικά ὀξέα.

E.A.M.